

ARSEN

LÜPEN

SAAT SEKİZİ VURDU

MAURICE LEBLANC

ÇEVİRİ: SAFFET GÜNERSEL

pórtakal

1
KULEDE

Hortense Daniel penceresini araladıktan sonra usulca seslendi:

“Orada mısınız, Rossigny?”

Şatoyu çeviren fundalıkların arasından bir ses, “Buradayım,” diye cevap verdi.

Genç kadın biraz öne eğildi. Oldukça şişman, toparlak yüzlü, kırmızı yanaklı ve sarı sakallı bir adam başını kaldırmış ona bakıyordu. “Evet?” diye sordu.

“Dün akşam amcamla yengem uzun uzun tartıştılar. Ne kocamdan kalan parayı ödemeyi kabul ediyorlar ne de avukatın gönderdiği uzlaşma metnini imzalamayı.”

“Ama bu evlilik anlaşmasının maddelerini hazırlayan amcanızdı..”

“Yine de reddediyor.”

“O halde ne yapmalıyız?”

“Hâlâ beni kaçırmaya kararlı mısınız?” diye sordu genç kız gülerek.

“Hem de nasıl!”

“Ama onurlu bir şekilde sözünüzü tutacaksınız değil mi?”

“Siz isteyin, yeter. Sizin için yanıp tutuştuğumu biliyorsunuz.”

“Ne yazık ki ben yanıp tutuşmuyorum.”

“O zaman niye bana yüz verdiniz?”

“Öylesine. Canım sıkılıyordu. Macera istiyordum. Risk almaya hazırım. İşte bavulum.”

Koskoca bir deri çantayı aşağı fırlattı. Rossigny yakaladı.

“Olan oldu artık,” diye mırıldandı. “If Adası’na giden dört yol ağzında beni arabanızla bekleyin. Ben atla geleceğim.”

“Olur mu hiç! Bir de at mı kaçıracağım?”

“O kendi kendine geri dönecektir.”

“Peki! Bu arada...”

“Ne?”

“Prens Rénine ne olacak? Adam üç gündən beri sizin evde. Kimse de onu tanımıyor.”

“Bilmiyorum. Amcam onunla bir av partisinde tanışıp eve davet etmiş.”

“Sizden çok hoşlanıyor. Dün kendisiyle uzun bir gezinti yaptınız. Ben o heriften hoşlanmıyorum.”

“İki saat sonra şatodan ayrılıyorum. Rezalet onu sakinleştirir. Neyse, çok konuştuk. Artık vakit kaybetmeyelim.”

Hortense bavulu sırtına alıp تنها yolda yürüyen şişko Rossigny’ye birkaç dakika baktıktan sonra pencereyi kapadı.

Uzaktan kalk borusu duyuldu. Köpek sürüleri sese havlamalarla karşılık verdi. O sabah Mareze Şatosu’nda av partisi başlamıştı. Her yıl eylül başında ava çok meraklı olan Kont ve Kontes d’Aigleroches dostlarını ve komşularını davet ederdi.

Hortense elini yüzünü yıkadıktan sonra vücudunu iyice saran bir av kostümü giydi. Başına geçirdiği geniş kenarlı yumuşak fötr şapka kahverengi saçlarının çevrelediği güzel yüzüne çok yakışmıştı. Yazı masasının başına geçerek amcası Kont d’Aigleroches’a akşam ulaştırılacak bir veda mektubu yazdı. Yazması zor bir mektuptu. Birkaç kere başladıktan sonra sonunda vazgeçti.

“Öfkesi geçtikten sonra ben ona her şeyi yazarım,” diye söylendi.

Yüksek tavanlı yemek salonuna geçti.

Şöminede kocaman kütükler yanıyordu. Duvarlar hep avcı tüfekleri, tabancalarla süslüydü. Davetliler odaya doluyordu. Herkes kontla el sıkışıyordu. D'Aigleroché, köyde yetişmiş ve hayatını ava adanmış, iri yarı, gösterişli bir aristokratı. Şimdi şöminenin önüne geçmiş, en iyi cinsten şampanya doldurduğu kadehini misafirlerin kadehleriyle tokuşturmaktaydı. Hortense şaşırılmış görünerek onun koluna girdi. "Amcacığım, hani siz içki içmezsiniz..."

"Pöh!" diye cevap verdi beriki. "Bir adamın yılda en az bir kere içmesi lazım."

"Teyzem kızacak ama."

"Teyzenin yine baş ağrısı tuttu; aşağı gelmez artık," diye aksi aksi söylendi. "Zaten ona ne! Sen de bu işe burnunu sokma, canım."

Prens Rénine Hortense'a yaklaştı. Genç ve oldukça şıktı. Yüzü ince, uzun ve biraz solgundu. Gözlerindeki anlam durmadan değişiyor; bazen sert, bazen yumuşak, bazen içtenlikli, bazen de alaylı oluyordu.

Genç kadının önünde eğilerek elini öptü.

"Size vermiş olduğunuz sözü hatırlatmak isterim hanımefendi."

"Verdiğim sözü mü? Ne sözü?"

“Evet, dün yarım kalan gezintimize bugün devam edecektik. İlgimizi çeken şu eski surlara bakacaktık. Halingre Şatosu deniyormuş oraya.”

Biraz sert bir tavırla cevap verdi genç kadın:

“Çok özür dilerim bayım, ama bu gezinti uzun sürer. Ben bugün yorgunum. Bahçede şöyle bir dolaşıp odama çekileceğim.”

Bir an ikisi de sustu. Sonra Serge Rénine, gözlerini genç kadının yüzüne dikerek gülümsedi ve usulca, “Sözünüzü tutacağınıza eminim,” dedi. “Sizinle gelmeme izin verirsiniz daha iyi olur.”

“Kim için? Siz herhalde?”

“Sizin için de. Emin olun!”

Genç kadın hafifçe kızardı, ama cevap vermedi. Rénine etraftaki birkaç kişiyle el sıkıştıktan sonra dışarı çıktı. Bahçeye açılan merdivenin başında bir seyis atını dizginlerinden tutmaktaydı. Genç kadın ata atlayarak bahçenin ardındaki ormana daldı.

Hava serin ve sakindi. Yaprak bile kıvıldamıyordu. Gök masmaviydi. Hortense dar ve dolambaçlı yolda atı tırısya kaldırdı. Yarım saat boyunca inişli çıkışlı yolda hızla ilerledi. Ana yola çok yaklaşınca durdu.

Etrafta ıt çıkmıyordu. Rossigny motoru durdurmuş ve arabayı If Adası'na giden dört yol ağzında bir yerde gizlemiş olmalıydı.

Ana yoldan en fazla beş yüz metre uzaktaydılar.

Biraz duraksadıktan sonra Hortense atından indi ve hayvanı dizginlerinden, ufak bir hareketle serbest kalıp şatoya dönebilmesi için gayet gevşekçe bir ağaca bağladı. Yüzünü omuzlarına kadar inen kahverengi bir örtüyle kapattı ve öne doğru birkaç adım attı.

Yanılmamıştı. İlk dönemeçte Rossigny'yi gördü. Adam yanaşarak onu fundalığa sürükledi.

“Çabuk! Çabuk! Ahh, geç kalacaksınız ya da fikir değiştireceksiniz diye ödüm koptu. Neyse ki geldiniz! Gözlerime inanamıyorum!”

Kadın gülümsedi:

“Ne kadar da mutlusunuz; aman aptalca bir şey yapmayın”

“Öyle mutluyum ki! Yemin ederim, siz de öyle olacaksınız. Yaşamınız masallardaki gibi olacak. Zengin olup lüks içinde yaşayacaksınız.”

“Ben ne zengin olmak ne de lüks içinde yaşamak istiyorum!”

“Ya ne istiyorsunuz?”

“Mutlu olmak.”

“Onu rahatlıkla bana bırakabilirsiniz.”

Kadın alay etti:

“Sizin vereceğiniz mutluluk nasıl olur, bilemiyorum”

“Göreceksiniz... Göreceksiniz..”

Arabaya vardılar. Rossigny mutluluktan uçuyordu. Bir yandan abuk sabuk konuşurken bir yandan da motoru çalıştırdı. Hortense arabaya bindi ve üzerine bir pelerin geçirdi. Araba dört yol ağzına çıkan dar patikada ilerledi. Rossigny hızı arttırdı. Derken ormanın sağ tarafından bir silah sesi geldi. Rossigny birden frene bastı; araba kaydı.

“Ön lastiklerden biri patladı galiba,” diyen Rossigny arabadan indi.

“Yok canım!” dedi Hortense. “Biri ateş etti.”

“İmkânsız. Bunu da nereden çıkardınız?”

Aynı anda iki kez sarsıldılar; iki el daha ateş edilmişti. Oldukça uzaktan, ormanın içinden gelmişti silah sesleri.

Rossigny dişlerini gıcırdattı:

“Arka lastikler patladı! Lanet olsun, hangi haydut yaptı bunu? Bir elime geçirsem!”

Araba çalılıkların arasından yukarı tırmandı. Etrafta kimseler yoktu. Ayrıca yabancı otlar Rossigny'nin görüşünü engelliyordu.

“Kahretsin!” diye homurdandı. “Haklısınız. Arabaya ateş ettiler. Bu kadarı da fazla ama! Şimdi saatlerce burada kalacağız. Üç lastiği tamir edinceye kadar. Siz ne yapıyorsunuz, Tanrı aşkına?”

Genç kadın da arabadan inmişti. Çok heyecanlıydı:

“Ben gidiyorum...” dedi.

“Ama neden?”

“Bilmek istiyorum. Biri bize ateş etti, ama kim? Öğrenmek istiyorum...”

“Ayrılmayalım, ne olur...”

“Benim burada saatlerce bekleyeceğimi mi sandınız?”

“Ama yolculuğumuz? Planlarımız?”

“Yarın... Bunu yarın konuşuruz. Siz şatoya gelin. Bavulu da yanınızda getirin. Şimdilik hoşça kalın.” Genç kadın hemen oradan ayrıldı. Atını çabuk bulduğu gibi La Marezé’in aksi yönünde hızla ilerlemeye başladı.

Hiç şüphesi yoktu; üç kez ateş eden Prens Rénine’ydi.

“Bunu o yaptı,” diye öfkeyle mırıldandı. “Bunu o yaptı. Böyle bir şeyi ancak o yapar...”

Zaten o gülümsemesiyle Hortense’i uyarmamış mıydı?

“Geri geleceksiniz, bundan eminim. Bekliyorum,” demişti.

Hem öfkeden hem de utançtan ağlıyordu. Şu anda Prens Rénine'le karşılaşsa, elindeki kırbacı onun yüzüne indirebilirdi.

Önünde Sarthe ve Orne şehirlerinin arasında kalan engibeli arazi şahane bir manzara sergilemekteydi. Buraya 'Küçük İsviçre' de deniyordu. Sık sık karşısına çıkan dik bayırlarda yavaş gitmek zorunda kalıyordu. Bu yüzden hedefine varmak için bir on kilometre daha gitmesi gerekcekti. Hızı azaldı ve yorgunluğu arttı, ama Prens Rénine'e hâlâ çok kızgındı. Hem de sadece Prens'in bu yaptığına değildi öfkesi; son üç gündür onunla samimi olma konusunda gösterdiği gayret ve güven verme çabasının yanı sıra aşırı nezaketi de onu rahatsız ediyordu.

Atını sürmeye devam etti. Bir vadinin başında, etrafını yosun ve yabancı otların sardığı eski ve yıkık bir duvarın çevrelediği bahçede bir şatonun çan kulesi gözüne ilişti. Pencerelelerinden bir kısmının panjurları kapalıydı. Bu Halingre Şatosu'ydu.

Duvar boyunca gittikten sonra içeri girdi. Giriş kapısının önündeki yarım daire şeklindeki alanda Serge Rénine atının yanında bekliyordu.

Genç kadın atından atladı. Prens, şapkasını çıkararak onu selamladı. Nazik bir iki laf edecekti ki kadın sitem edersesine söylendi:

“Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum bayım. Az önce korkunç bir şey oldu. İçinde bulunduğum arabaya üç el ateş edildi. Siz mi ateş ettiniz?”

“Evet.”

Genç kadın afalladı:

“İtiraf ediyorsunuz demek?”

“Siz bana bir soru sordunuz, ben de cevap verdim, hanımefendi.”

“Buna nasıl cesaret edersiniz? Hangi hakla?”

“Ben sadece üzerime düşen görevi yaptım.”

“Yok canım! Neymiş o görev?”

“Sizi içinde bulunduğunuz durumdan yararlanarak sömürmek isteyen bir adamdan koruma görevi.”

“Böyle konuşmanızı yasaklıyorum. Hareketlerimden biz-zat kendim sorumluyum. Kararımı da tamamen özgürce verdim.”

“Hanımefendi, bu sabah pencerenizden Rossigny ile konuştuklarınıza kulak misafiri oldum ve onunla gitme konusunda çok hevesli olmadığınızı anladım. Bu işe karışırken biraz kaba davrandıysam kusura bakmayın, ama niyetim sizi korumak ve kararınızı bir kez daha düşün-menizi sağlamaktı.”

“Her şeyi düşündüm ben zaten. Ben bir karar verdim mi bir daha fikrimi değiştirmem.”

“Bazen değiştirirsiniz. Öyle olmasa şimdi burada değil de orada olurdunuz.”

Genç kadın bir an için afalladı. Rénine’e şaşkınlıkla bakarken sıra dışı davranışlarda bulunan, cömert ve önyargıları olmayan bir adamın karşısında bulunduğunu hissediyordu. Hiçbir art niyeti bulunmadığına da emindi. Sadece yanlış yola sapan bir kadını uyarma görevini yerine getiren bir centilmen olduğu kuşkusuzdu.

Genç adam yumuşak bir tonla konuşmaya başladı:

“Hakkınızda çok az şey biliyorum hanımefendi, ama bildiğim bir şey varsa o da size yardımcı olmak istediğim. Siz yirmi altı yaşında, öksüz ve yetimsiniz. Yedi yıl önce Kont d’Aigleroches’un yeğeniyle evlendiniz. Bu adam yarı deliydi ve sonunda tımarhaneye yatırıldı. Bu nedenle boşanamıyorsunuz ve çeyiziniz çarçur edildiği için amcanızın yanında kalıyorsunuz; geçiminizi de o sağlıyor. Kont’la Kontes geçinemediği için içinde yaşadığınız ortam çok can sıkıcı. Uzun süre önce Kont ilk karısı tarafından terk edildi. Kadın Kontes’in ilk kocasına kaçtı. Aldatılan bu iki kişi evlendiler, ama bu evlilik sadece düş kırıklığı getirdi. Karı koca durmadan kavga ediyordu; kabak da hep sizin başınıza patlıyordu. Hayatınızın on bir ayı yalnızlık ve sıkıntıyla geçti. Derken bir gün Rossigny’yle karşılaştınız. Adam size âşık oldu ve birlikte kaçmayı önerdi. Siz onu sevmiyordunuz, ama hem can sıkıntısından, hem

gençliğinizden kaynaklanan coşku ve heyecanın etkisiyle bir macera yaşamak için teklifini kabul ettiniz. Adama az buçuk ümit vererek amcanızı bir skandala sürüklemekle tehdit edecek ve ondan güven içinde, özgür bir hayat yaşayabilmek için para isteyecektiniz. Niyetiniz buydu. Şimdi karar verin; ya kendinizi Rossigny'nin ellerine bırakacaksınız ya da bana güveneceksiniz.”

Genç kadın Prens'e baktı. Ne demek istiyordu bu adam? Neden bir dost gibi ona yardım etmek istiyordu?

Kısa bir sessizlikten sonra genç adam iki atı dizginlerinden tutarak bağladı. Sonra her iki kanadı çaprazlamasına iki tahtayla çivilenmiş eski ve ağır kapıyı gözden geçirdi. Duruma bakılırsa yirmi yıldan beri bu kapının eşliğinden kimse adım atmamıştı.

Rénine kapı önünü çeviren demir parmaklıklardan birinin demirini çekip aldı. Onunla kapıyı zorladı ve çürük tahtalar kırıldı. Cebinden çıkardığı bir çakıyla kilidi açmaya çalıştı. Bir dakika sonra kapı açıldı; şimdi şatonun bahçesine girmişlerdi. Gözetleme kulesi olarak da kullanılan dört tane çan kulesi arasına düşen alanı ve yıkık duvarları bütünüyle eğreltiotları sarmıştı.

Prens, Hortense'a döndü.

“Kimse sizi zorlamıyor,” dedi. “Bu akşam kararınızı verin. Rossigny bu kez de sizi ikna ederse, namusum üzerine yemin ederim ki yolunuza çıkmam artık. O zamana kadar yanımda kalarak beni onurlandırın. Dün bu şatoyu ziya-

ret etmek istemiştik; hâlâ ister misiniz? En azından vakit geçirmiş oluruz. Ayrıca burası ilginç bir yer.”

Öyle etkili konuşuyordu ki ister istemez kendini dinletiyordu. Rica ederken de emrediyor gibiydi. Genç kadın, iradesine boyun eğdiren bu şaşkınlıktan sıyrılmayı denemedi bile. Köhne merdivenden çıkan adamın peşinden yürüdü. Karşılıklarına yine çapraz tahtalarla çivilenmiş bir kapı çıktı.

Rénine aynı şekilde kapıyı açmayı başardı. Tabanı siyah beyaz taşlarla döşeli büyük bir odaya girdiler. Eski yemek masaları ve kilise iskemlelerinin yanı sıra duvarda ahşaptan yapılma büyük bir arma asılıydı. Üzerinde bir kayaya konmuş kartal resmi işlenmişti. Bu armadan önlerine çıkan kapıya kadar olan kısım örümcek ağı kaplıydı.

“Bu kapı herhalde salona açılıyor,” dedi Rénine.

Kapıyı açarken çok zorlandı; birkaç kez omzuyla yüklen-dikten sonra kapı ancak yerinden oynamıştı.

Hortense o zamana kadar tek kelime söylememişti. Genç adamın kapı açmadaki yeteneğine hayran kalmıştı. O da bunun farkında olmuş olmalı ki başını bile çevirmeden, “Benim için çocuk oyuncağı,” dedi. “Bir zamanlar çilingirlik yapmıştım.”

Genç kadın adamı kolundan yakalayarak, “Dinleyin!” dedi.

“Ne var?”

Kadın sus demek istercesine kolunu sıktı ve aynı anda Rénine mırıldandı:

“Gerçekten çok tuhaf bu.”

“Dinleyin,“ diye yineledi Hortense. Çok şaşırılmış görünüyordu.

“Bu nasıl olur?”

Hemen yakınlarında tiz bir ses duyular. Sanki düzenli aralıklarla bir şeye vuruluyordu. İyice kulak kabarttıklarında bunun bir saat sesi olduğunu anladılar. Karanlık salonun sessizliğini bozan, kocaman bir duvar saatinin bakır sarkacından çıkan yavaş ve ritmik vuruşlardı bunlar. Ölü şatoda yaşayan birinin nabız atışları gibiydi... Bu bir mucize miydi? Nasıl açıklanabilirdi?

Yüksek sesle konuşmaya cesaret edemeyen Hortense, “Öyleyse burada biri yaşıyor,” dedi. “Öyle değil mi?”

“Kimse yaşamıyor.”

“Ama bir saat kurulmadan yirmi yıl boyunca nasıl çalışır?”

“Çalışamaz.”

“Peki bu saat nasıl çalışıyor?”

Serge Rénine üç pencere açtı ve panjurları yana itti.

İçinde buldukları salonda herhangi bir şeyin yerinden oynatıldığına dair en ufak bir iz yoktu. Koltuklar yerli

yerindeydi. Herhangi bir eşya eksilmemişti. Vaktiyle burada oturanlar hiçbir şeyi almadan gitmişti; ne okudukları kitabı ne de masa ve konsol üzerindeki biblolardan birini.

Rénine eski çiftlik evlerinde görülen ahşap muhafaza içindeki bu kocaman saati inceledi. Oval bir camın ardında gözüken sarkaca dikkatlice baktı. Saatin kapağını açtı. Zincirler çekilmiş ve saat sonuna kadar kurulmuştu.

Aynı anda saat sekizi çaldı. Ses boğuktu. Genç kadın çok etkilenmişti.

“Nasıl bir mucize bu!” diye mırıldandı.

“Gerçek bir mucize, çünkü mekanizma öyle basit ki bu saat bir haftadan daha fazla çalışmaz.”

“Gözünüze bir şey çarptı mı?”

“Hayır, çarpmadı... Yalnız...”

Öne doğru eğildi. Saat kutusunun dibinde sarkacın arkasına gizlenmiş bir metal boruyu çekip çıkardı. Eline alıp pencereye doğru yürüdü.

“Bir dürbün,” dedi düşünceli bir ifadeyle. “Niye bunu buraya gizlemişler? Hem de açılıp bırakılmış. Acayip... Bunun anlamı ne olabilir?”

Saat bir daha kez çalmaya başladı. Sekiz vuruş odada çınlandı. Rénine saatin kapağını kapattı ve evin içini dolaşmaya başladı. Bu arada dürbünü de elinden bırakmıyordu. Sa-

londan geniş bir kapıyla daha ufak bir odaya geçiliyordu. Burası dinlenme ve sigara içme odası olmalıydı; aynı şekilde güzel döşenmişti. Bir köşede içi boşaltılmış bir silah dolabı vardı. Onun bitişiğindeki duvarda asılı takvim 5 Eylül'ü gösteriyordu.

“Aa!” diye şaşırıldı Hortense. “Bugünün tarihi. Takvimin yapraklarını 5 Eylül'e kadar koparmışlar. Bugün tam bir yıl geçmiş oluyor. İnanılmaz bir tesadüf!”

“İnanılmaz!” dedi Rénine. “Tam yirmi yıl önce bugün taşınmışlar.”

“Gerçekten oldukça anlaşılmaz, değil mi? .”

“Evet, öyle... Ama yine de...”

“Aklınıza bir şey mi geldi?”

Genç adam birkaç saniye duraksadı:

“Şu gizledikleri dürbün ilgimi çekti. Son anda oraya bırakılmış. Ne için kullanılmış olabilir? Zemin katın pencerelerinden sadece bahçedeki ağaçlar görünüyor; öbür pencerelerden de öyle. Zaten doğru dürüst manzarası olmayan bir vadide bulunuyoruz. Bu dürbünü kullanmak için ta yukarıya tırmanmak gerek. Bir deneyelim mi?”

Genç kadın hiç çekinmedi. Bu olaydaki sır merakını uyardırmıştı. Rénine'i takip edip ona araştırmalarında yardımcı olmaya karar verdi.

Ana merdivenden yukarı tırmanıp ikinci katta bir düzlüğe vardılar. Buradan başlayan bir döner merdiven gözetleme kulesinde son buluyordu.

Yukarıda iki metre boyundaki korkuluklarla çevrili geniş bir teras gördüler.

“Eskiden burası mazgal olarak kullanılıyordu herhalde. Sonra duvar örmüşler,” dedi Rénine. “Bakın, vaktiyle buralarda delikler varmış.”

“Yani dürbün burada da bir işe yaramaz. Biz yine aşağı insek daha iyi olacak.”

Rénine elleriyle korkuluktan destek alarak kendini yukarı kaldırdı. Şimdi tüm vadiyi ve ufku kapatan yüksek ağaçların bulunduğu parkı görebiliyordu. Yedi yüz metre ötede, ağaçlık bir tepeden geçen yolun sonunda yarısı yıkılmış bir kule vardı. Etrafı sarmaşıklarla sarılıydı.

Rénine incelemeye devam etti. Aklını dürbüne takmıştı. Bunun hangi amaçla kullanıldığını bulursa, meseleyi çözecekti sanki.

Mazgalları tek tek gözden geçirdi. İçlerinden biri, daha doğrusu birinin açıldığı yer dikkatini çekti. Alçıyla sıvanmış kısmın ortasında, içine toprak doldurulmuş çukurumsu bir yerde yabancı otlar türemişti.

Otları koparıp toprağı çıkardı. Duvarda yirmi santim çapında bir delik ortaya çıktı. Rénine eğilerek bu delikten

iyice baktığında doğrudan doğruya sarmaşıklarla sarılı kuleyi gördü.

Deliğe soktuğu dürbün tıpkı bir tıpa gibi yerine oturdu; ne sağa ne sola oynatabiliyordu.

Rénine gözünü, hiç ayarını bozmadan dış merceğini temizlediği dürbüne dayadı.

Yirmi otuz saniye hiç kımıldamadan dikkatle baktı. Sonra yerinde doğrularak, “Korkunç... Gerçekten çok korkunç...” dedi. Sesi değişmişti.

“Neymiş o?” diye sordu kadın korkuyla.

“Kendiniz bakın.”

Hortense diz çöktü. Daha iyi görebilmek için dürbünü biraz doğrulttu. Aynı anda ürperdi:

“İki tane korkuluk, değil mi? Ama neden onları oraya koymuşlar?”

“İyice bakın...” diye yineledi genç adam. “İyice. Korkulukların başına geçirilmiş şapkanın altındaki suratlara bakın...”

“Ayy!” diye inledi kadın. Ürpermişti. “Feci bir şey!”

Dürbünün gösterdiği yuvarlak alandaki manzara şuydu: Yıkık kulenin platformunun arkasındaki parmaklığı sarmaşıklar kaplamıştı. Orta kısımda, kurumuş yaprakların oluşturduğu yığın içinde iki insan vardı... Bir erkek ve

bir kadın... Sırtları ufak kayacıklara dayalı, yarı oturur biçimde duruyorlardı.

Gerçi bu korkunç kuklalara insan denemezdi. Üzerlerindeki giysiler ve şapkalar paralanmıştı, ama zaten ne göz ne yanak ne de çene kalmıştı... İnsana dair bir parça görünmüyordu. Sanki iki iskelet oturtmuşlardı oraya.

“İki iskelet...” diye kekeledi Hortense. “İki tane giydirilmiş iskelet... Kim onları oraya getirdi ki?”

“Hiç kimse.”

“Nasıl yani?”

“İkisi bundan yıllar önce orada öldü. Giysilerinin altındaki etler de çürüdü; hepsini fareler yemiş olmalı.”

“Ne korkunç!” diye söylendi Hortense. Yüzü korkuyla buruşmuş, rengi solmuştu.

Yarım saat sonra Hortense Daniel’le Serge Rénine Halngre Şatosu’ndan ayrıldılar. Atlarına atlayıp sarmaşıklarla çevrili, çoğu yıkık gözetleme kulesinin önüne gelince içeri girdiler. Kulede kimse yoktu. Yerde kırılmış ahşap ve metal merdivenlerin parçaları olduğuna göre buraya yakın zaman önce gelenler olmuştu. Kuleyi, parkı çeviren duvara dayalı olacak şekilde inşa etmişlerdi.

Prens Rénine tüm bunları üstünkörü inceledi; artık hiçbir şey ilgisini çekmiyor gibiydi. Hatta ilk gittikleri köyün lokantasında Hortense lokantacıya şato hakkında sorular

sorarken bile konuya karşı ilgisiz görünüyordu. Lokantacı oraya yeni gelmişti. Bu yöreyi pek tanımadığını, şatonun sahibinin adını bile bilmediğini söyledi.

La Mareze'ye doğru yola çıktılar. Hortense gördükleri o korkunç manzaradan söz etmeye çalıştıysa da Rénine konuyu şakacı ve nazik bir tavırla değiştirdi ve genç kadının sorularını yanıtız bıraktı.

Hortense dayanamadı.

“Peki, şimdi ne olacak?” dedi sabırsızlıkla. “Bir şeyler yapmalıyız! Bir çözüm bulmalıyız!”

“Doğru. Bir çözüm bulmalıyız. Bay Rossigny de ne yapacağını bilmeli. Bunun için sizin kesin kararınızı vermeniz gerekiyor.”

Genç kadın omuz silkti:

“Evet, haklısınız. Ama bugün...”

“Ne olmuş bugün?”

“Bugün gördüğümüz şu iki cesedin kime ait olduğunu öğrenmeliyiz.”

“Rossigny ne olacak?”

“Rossigny bekleyebilir, ama ben beklemem. Bana bir gizem gösterdiniz ve şimdi sadece ne yapacağınızı bilmek istiyorum.”